Contributed by Alain Krivine
donderdag, 12 september 2013 - Last Updated donderdag, 12 september 2013

We vinden in Frankrijk dezelfde basisgegevens terug die we ook elders in Europa zien, maar dan in het eigen specifiek nationale kader.

In de huidige diepe economische crisis van het systeem , heeft de bourgeoisie op alle vlakken een echte sociale oorlog verklaard tegen de wereld van de arbeid. Dat noemt men dan soberheidsbeleid. De belangrijkste maatregel die recent aan bod kwam is het voorstel voor een hervorming van het pensioenstelsel met een verlenging van het aantal verplichte jaren (om een volledig pensioen te krijgen) van 41,5 tot 43 jaar in de periode 2020 tot 2035...

Iedereen schijnt vergeten te zijn dat dit een voorstel is van een linkse regering (van PS en groenen) die de ergste voorstellen verpakt in een “sociaal” strikje en ze stapsgewijs toepast. Voor de bevolking is er geen verschil tussen de politiek van Sarkozy en van Hollande: inleveren, jacht op immigranten en met name de vervolging van de Roma, verder gaan met kernenergie, de militaire tussenkomst in Mali en misschien in Syrië. Kortom, de socialisten weigeren het systeem te bestrijden en zijn daardoor verplicht dezelfde politiek te voeren als rechts .

Bij de gewone mensen is de verwarring dus groot, verkiezingen brengen geen verandering en ook van schandalen is deze regering niet gespeend. En vermits de vakbondsleidingen de strijd nauwelijks organiseren, overheerst de indruk dat verzet onmogelijk is geworden. Een deel van de bevolking is op zoek naar onmiddellijke en eenvoudige oplossingen, getuige hiervan is , in Frankrijk zoals elders, de gestage groei van populistische, racistische en nationalistische krachten , in Frankrijk het Front National. Helaas is ons ordewoord “verdeling van de beschikbare arbeid” voor velen minder geloofwaardig dan “immigranten buiten”.

Er zijn hier en daar soms harde sociale conflicten, maar ze blijven lokaal en zonder onderlinge coördinatie, nu en dan roept de vakbondsleiding op tot een 24-uren actie, zoals op 10 september, maar in feite weigeren die leidingen een echte confrontatie met de regering aan te gaan, ze voeren enkel schijngevechten. Het gevolg is, in deze voor velen moeilijke financiële tijden, een soort “staking van stakingen”. De werknemers zijn alleen maar bereid tot actie indien de beweging het zal volhouden en hun actie niet alleen maar zal leiden tot loonverlies om de persmededelingen van de vakbondsbureaucratie te voeden.

De PS is op politiek vlak meer een meer ongeloofwaardig, er is een “linkervleugel” ontstaan die zich wil afzetten tegen het gevoerde beleid maar zonder met de partij te breken. Het is vooral binnen het Front de Gauche dat de meest heftige discussies worden gevoerd. Dit front staat onder de leiding van de PCF die 8000 verkozenen heeft, en van de erg mediageile Jean-Luc Mélenchon, voorzitter van de Parti de Gauche, met enkele duizenden militanten en enkele tientallen verkozenen.

Daarnaast zijn er in het Front de Gauche nog een reeks kleine groepen die meestal zijn afgesplitst van de LCR of de NPA. De politiek die door het FdG wordt gevoerd is zuiver reformistisch,

zoals hun slogan het zegt: “de revolutie via de stembus”. Maar er is wel een belangrijk debat over tactiek aan de gang in dit FdG. De PCF wil tot een electoraal akkoord met de PS komen om hun aantal verkozenen te behoude,n terwijl Mélenchon voorstander is van onafhankelijke lijsten bij de eerste ronde van de gemeenteraadsverkiezingen, om een antwoord te geven op de gevoelens van de linkse kiezers en vooral ook als voorbereiding op de Europese verkiezingen. Hij is voorstander van lijsten links van de PCF in de eerste ronde en een stemoproep voor de PS in de tweede ronde.

In tegenstelling tot al dit gekrakeel, komt de NPA naar voor als een organisatie die eenheid in de actie nastreeft, ook met de PS, indien er een akkoord is rond een initiatief. De NPA heeft een noodplan ontwikkeld met eisen die een dynamiek van mobilisatie en van breuk met het systeem inhouden. De NPA staat open voor discussies maar behoudt haar onafhankelijkheid als partij in verkiezingen. Zij is open voor eenheidslijsten met alle krachten die radiaal oppositie tegen deze regering willen voeren, op voorwaarde dat zo’n lijst onafhankelijk is van de PS.

Na een crisis waarbij enkele honderden van haar leden tot het Front de Gauche zijn toegetreden, begint de NPA aan een tweede fase in haar opbouw met een succesvolle zomerschool (700 aanwezigen) en de lancering van een financiële campagne voor één miljoen euro, om volwaardig te kunnen deelnemen aan de Europese verkiezingen.